

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., v právní věci

žalobkyně: Z. F.

proti

žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
sídlem nám. Hrdinů 3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 2. 2016, č. j. MV-154487-8/SO-2013

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 1. 2. 2016, č. j. MV-154487-8/SO-2013, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni na náhradu nákladů řízení částku **10 200 Kč**, a to k rukám její advokátky Mgr. Martiny Šamlotové do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Shora označeným rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí ze dne 16. 10. 2013, č. j. OAM-9173-11/PP-2013, kterým Ministerstvo vnitra zamítlo žádost žalobkyně ze dne 1. 8. 2013 o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky podle § 87b odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále též „zákon o pobytu cizinců“),

s účelem pobytu „rod. příslušník občana CZE“, neboť nebylo prokázáno, že žalobkyně je rodinným příslušníkem občana Evropské unie ve smyslu § 15a téhož zákona.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Ve včas podané žalobě žalobkyně uvedla, že žádala o přechodný pobyt, neboť je rodinným příslušníkem občana Evropské unie dle § 15a odst. 1 písm. d), odst. 2 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců.
3. V době podání žádosti byla přímým příbuzným ve vzestupné linii manželky občana České republiky, přičemž důvody její nezaopatřenosti spočívaly v neschopnosti vykonávat výdělečnou činnost z důvodu stáří. Žalobkyně pobírala nízký starobní důchod (cca 100 € měsíčně), ze kterého nebyla schopna sama se uživit, a proto ji vyživovala dcera s manželem, z jejich společného jmění manželů. Přípisem ze dne 26. 11. 2014 oznámila žalobkyně žalované, že její dcera M. S. (s ní a s jejím manželem žije žalobkyně ve společné domácnosti) získala české státní občanství (od té doby je evidována jako M. S., *pozn. soudu*). Podáním ze dne 6. 5. 2015 pak žalobkyně oznámila, že z důvodu anexe Krymu jí přestal být vyplácen starobní důchod. Podáním ze dne 11. 6. 2015 doplnila lékařské zprávy o svém nepříznivém zdravotním stavu. Navzdory právě uvedenému správní orgány nedospěly k závěru, že je žalobkyně rodinným příslušníkem občana Evropské unie, neboť není nezaopatřenou osobou.
4. Žalobkyně se závěry správních orgánů nesouhlasí. Zákon o pobytu cizinců nestanoví, jaká osoba, kromě dítěte, se považuje za nezaopatřenou. Osoba, která splňuje nárok na starobní důchod, se i dle zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, na něj poukazovalo ministerstvo, považuje za osobu nezaopatřenou. S ohledem na zdravotní stav žalobkyně, její věk, rodinný stav (vdova) je zcela zřejmé, že žalobkyně je nezaopatřenou osobou, přičemž žalobkyně je vyživována svojí dcerou M. S. a jejím manželem. Žalovaná žalobkyni vytkla, že nedoložila nevyplácení starobního důchodu po anexi Krymu. K tomu žalobkyně uvádí, že k tomu nebyla vyzvána a s ohledem na vojensko-politickou situaci na Krymu je navíc zajištění některých dokladů nemožné. Z důchodu 100 € měsíčně nelze na Krymu pokrýt ani základní lidské potřeby. Pobytová situace žalobkyně je taková, že žije v České republice a žádá o povolení k přechodnému pobytu, neboť má za to, že splnila zákonné podmínky. Žalovaná nemůže uvažovat tak, že pokud by žalobkyně žila na Krymu ze svého důchodu a podpory své dcery, nebyla by nezaopatřenou osobou.
5. Žalovaná zcela nesprávně posoudila případný dopad svého rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně, pokud uvedla, že si žalobkyně může požádat o jiné povolení k dlouhodobému pobytu. O povolení k dlouhodobému pobytu podle § 42a odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců žalobkyně žádat nemůže, neboť toto ustanovení je implementací směrnice a umožňuje pouze sloučení rodiny s cizincem. Není zřejmé, o jaké jiné povolení k dlouhodobému pobytu by měla žádat. Žalovaná navíc nemůže předjímat, zda by taková žádost byla úspěšná. Správní orgány měly posoudit konkrétní situaci žalobkyně, což neučinily.
6. Z výše uvedených důvodů žalobkyně navrhla, aby soud rozhodnutí žalované, jakož i ministerstva, zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované k žalobě

7. Ve vyjádření k žalobě žalovaná uvedla, že v posuzovaném případě je postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie uplatňováno též z titulu sdílení společné domácnosti s dcerou M., občankou České republiky, a s jejím manželem J. S. (taktéž občan České republiky). Ve vztahu k dceři se jedná o vztah rodinný, nikoliv vztah obdobný vztahu rodinnému. Kategorie vztahu tchyně–zeť není sama o sobě rodinným vztahem zakládajícím postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie, tento status tedy nemůže být přiznán ani v případě vztahu obdobného takovému vztahu. Ohledně žalobních námitek odkázala žalovaná na své rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Replika žalobkyně

8. V podání ze dne 22. 2. 2018 žalobkyně sdělila, že již opakovaně v průběhu správního řízení uváděla, že je vyživována svým zetěm a svojí dcerou, občany České republiky, se kterými žije ve společné domácnosti. Poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2017, č. j. 5 Azs 224/2016-47, jenž se týkal jiné její věci [povolení k trvalému pobytu dle § 87h odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců], v níž taktéž správní orgány neshledaly, že je žalobkyně rodinným příslušníkem občana Evropské unie. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku správním orgánům vytkl, že nebylo dostatečně zjištěno, zda je žalobkyně osobou vyživovanou občanem Evropské unie, přičemž zdůraznil, že je nutno posoudit všechny individuální okolnosti případu. Na uvedený rozsudek navázal Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 25. 4. 2017, č. j. 32 A 74/2014-66, jímž bylo napadené rozhodnutí žalované zrušeno. O předmětné žádosti o povolení k trvalému pobytu doposud nebylo rozhodnuto.

V. Posouzení věci soudem

9. Soud, v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“), bez nařízení jednání přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalované, jakož i rozhodnutí ministerstva včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba je důvodná.**
10. V nyní posuzované věci ministerstvo zamítlo žádost žalobkyně ze dne 1. 8. 2013 o povolení k přechodnému pobytu podle § 87b zákona o pobytu cizinců (přechodný pobyt rodinného příslušníka občana Evropské unie). Důvodem zamítnutí žádosti (a současně stěžejním předmětem nynějšího sporu) byl závěr, že žalobkyně nesplnila základní podmínku – není rodinným příslušníkem občana Evropské unie.
11. Jak je soudu známo z úřední činnosti (a upozornila na to i žalobkyně v podání ze dne 22. 2. 2018), uvedená otázka, tedy postavení žalobkyně coby rodinného příslušníka občana Evropské unie, se neřeší poprvé. V této souvislosti považuje zdejší soud závěry Nejvyššího správního soudu vyslovené ve shora citovaném rozsudku č. j. 5 Azs 224/2016-47 za zcela přiléhavé a bude z nich vycházet i v nynější věci.
12. To, kdo je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, upravoval § 15a zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění (s ohledem na přechodné ustanovení uvedené v čl. IV bod 1. zákona č. 314/2015 Sb. se jedná o znění účinné do 17. 12. 2015) následovně:

(1) Rodinným příslušníkem občana Evropské unie se pro účely tohoto zákona rozumí jeho
a) manžel,

b) rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, kterého vyživuje a se kterým žije ve společné domácnosti,

c) dítě mladší 21 let nebo takové dítě manžela občana Evropské unie a

d) nezaopatřený přímý příbuzný ve vzestupné nebo sestupné linii nebo takový příbuzný manžela občana Evropské unie.

(2) Za nezaopatřenou osobu se podle odstavce 1 písm. d) se považuje občanem Evropské unie nebo jeho manželem vyživovaný cizinec, který

a) se nejdéle do 26 let věku soustavně připravuje na budoucí povolání,

b) se nemůže soustavně připravovat na budoucí povolání nebo vykonávat výdělečnou činnost pro nemoc nebo úraz, anebo

c) z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopen vykonávat soustavnou výdělečnou činnost.

(3) Ustanovení tohoto zákona, týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie, se obdobně použijí i na cizince, který hodnověrným způsobem doloží, že

a) je příbuzným občana Evropské unie neurčeným v odstavci 1, pokud

1. ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen trvalý či dlouhodobý pobyt, žil s občanem Evropské unie ve společné domácnosti,

2. je občanem Evropské unie vyživovaný, nebo

3. se o sebe z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nedokáže sám postarat bez osobní péče občana Evropské unie, anebo

b) má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti.

(4) Ustanovení tohoto zákona týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie se použijí i na cizince, který je rodinným příslušníkem státního občana České republiky.

13. Ze správního spisu vyplynulo, že žalobkyně pochází z Krymu, je vdova ve starobním důchodu a v době před podáním žádosti pobírala důchod v průměrné výši 1 000 ukrajinských hřiven. Dcera žalobkyně M. F. (nar. X) se dne 7. 6. 2009 provdala za občana České republiky J. S. (nar. X). Žalobkyně uvedla, že žije s dcerou a jejím manželem ve společné domácnosti a tito jsou ochotni jí poskytovat veškerou péči. Žalobkyně dále doložila prohlášení své dcery a jejího manžela o tom, že jí poskytnou ubytování ve vlastní nemovitosti a zajistí ji nezbytnou péči. Dne 11. 4. 2014 (tedy po vydání rozhodnutí ministerstva) bylo dceři žalobkyně uděleno státní občanství ČR.
14. Ve věci není sporu o tom, že žalobkyni nelze považovat za rodinného příslušníka občana Evropské unie dle § 15a odst. 1 písm. a), b), c) zákona o pobytu cizinců. Spornou je naopak otázka, zda je žalobkyně nezaopatřeným přímým příbuzným ve smyslu § 15a odst. 1 písm. d) téhož zákona. Žalobkyně odvozuje své postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie dle § 15a odst. 1 písm. d) ve spojení s odst. 2 písm. b) a c) od skutečnosti, že s ohledem na vysoký věk a zdravotní stav není schopna vykonávat výdělečnou činnost a současně není soběstačná a potřebuje neustálou péči.
15. Na tomto místě považuje soud za důležité připomenout, že při přezkumu napadeného rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl ke dni vydání napadeného rozhodnutí.
16. Podle skutkových zjištění učiněných ve správním řízení soud konstatuje, že na žalobkyni nelze nahlížet jako na osobu nezaopatřenou dle § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu

cizinců – tento závěr správních orgánů byl tudíž správný. Ustanovení § 15a odst. 2 zákona o pobytu cizinců stanoví taxativní důvody, které musí splňovat občanem Evropské unie nebo jeho manželem vyživovaný cizinec, aby mohl být považován za nezaopatřenou osobu. Žalobkyně do žádné z tam uvedených kategorií nezaopatřených osob nespadá, neboť je starší 26 let, není cizincem, který se pro nemoc či úraz nemůže soustavně připravovat na budoucí povolání nebo vykonávat výdělečnou činnost a rovněž neprokázala existenci dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu ve smyslu § 15a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců. K prokázání tohoto dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nelze pouze poukázat na určité zdravotní potíže, které jsou s ohledem na věk přirozené, aniž by bylo zřejmé, zda vůbec a jak tyto zasahují schopnost vykonávat výdělečnou činnost. S ohledem na uvedené nelze přisvědčit žalobkyni v tom, že za dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav lze v určité situaci považovat i stáří a jeho přirozené projevy. Pro účely výkladu pojmu „dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav“ dle § 15a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců lze vyjít z § 26 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, který stanoví, že *za dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav se pro účely tohoto zákona považuje zdravotní stav, který omezuje tělesné, smyslové nebo duševní schopnosti pojištěnce významné pro jeho pracovní schopnost, pokud tento zdravotní stav trvá déle než 1 rok nebo podle poznatků lékařské vědy lze předpokládat, že bude trvat déle než 1 rok*. Správní spis žádný záznam ohledně zdravotního stavu žalobkyně neobsahuje. Žalovaná nicméně v napadeném rozhodnutí uvedla, že žalobkyně podáním ze dne 11. 6. 2015 doplnila záznam o výjezdu rychlé záchranné služby ze dne 15. 11. 2013 a lékařskou zprávu ze dne 26. 11. 2013 (zprávy odpovídající popisu jsou součástí soudního spisu). Z těchto zpráv vyplývá, že žalobkyně trpí hypertenzí a dušností při námaze. Při lékařském vyšetření však žalobkyně uvedla, že se necítí omezena v běžných aktivitách. Soud tak má za to, že žalobkyně dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav ve správním řízení neprokázala. Je tak nutno konstatovat, že v případě žalobkyně se nejedná o situaci nezaopatřené osoby, kterou má na mysli § 15a odst. 2 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců.

17. Soud se naproti tomu neztotožnil s tím, jak správní orgány hodnotily, zda je možné žalobkyni považovat za rodinného příslušníka občana Evropské unie dle § 15a odst. 3 písm. a) zákona o pobytu cizinců.
18. Jednotlivé podmínky uvedené v tomto ustanovení nejsou (vyjma bodu 1.) omezeny na bydlení ve společné domácnosti v zemi, z níž cizinec pochází. Takovému závěru neodpovídá jejich znění. Podpůrně lze odkázat i na novelizované znění (nově § 15a odst. 2 zákona o pobytu cizinců). Odkaz na směrnici Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, o změně nařízení (EHS) č. 1612/68 a o zrušení směrnic 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS, není případný, neboť národní zákonodárce může jít nad rámec směrnice a přijmout příznivější právní úpravu (což se stalo mj. v § 15a odst. 4, srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2016, č. j. 1 Azs 273/2016-29, č. 3536/2017 Sb. NSS).
19. Soud má za to, že na základě skutkových zjištění ve správním řízení žalobkyni nelze považovat za rodinného příslušníka občana Evropské unie dle § 15a odst. 3 písm. a) bodu 1., ani bodu 3. zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně netvrdila, že by se svým zetěm nebo dcerou žila ve společné domácnosti na Ukrajině, ani neprokázala dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav vyžadující osobní péči občana Evropské unie. Soud má nicméně za to, že

žalobkyně po celou dobu poukazovala na to, že je vyživována svým zetěm a dcerou (již oba občané ČR). Také proto nepovažoval podání žalobkyně ze dne 22. 2. 2018 za opožděný žalobní bod (uplatněný po zákonné dvouměsíční lhůtě), nýbrž za rozvíti původní včasné žalobní argumentace, neboť žalobkyně sice odkazovala na § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, současně však výslovně tvrdila, že je svou dcerou a jejím manželem vyživována.

20. Ministerstvo tuto možnost vyloučilo jednou větou, aniž by svůj závěr řádně zdůvodnilo. Zde lze pouze zopakovat stanovisko Nejvyššího správního soudu v rozsudku č. j. 5 Azs 224/2016-47. Při posuzování otázky, zda je žalobkyně osobou vyživovanou občanem Evropské unie se nelze omezit pouze na zkoumání, zjištění a konstatování existence určitého příjmu žalobkyně. Pro závěr, zda se jedná o vyživovaného cizince, je třeba posoudit veškeré individuální okolnosti daného případu, tzn. faktickou situaci žalobkyně, zda je či není s ohledem na svou ekonomickou a sociální situaci schopna uspokojovat své základní potřeby a zda je žalobkyni občanem Evropské unie poskytována nezbytná materiální pomoc, bez které by své základní životní potřeby nebyla schopna zajistit. Správní orgány obou stupňů se však zaměřily pouze na skutečnost, že žalobkyně pobírá starobní důchod, aniž dále zkoumaly a zohlednily její skutečné sociální a finanční podmínky. Správní orgány se nezabývaly podstatnou a rozhodnou okolností, tj. zda je žalobkyně fakticky závislá na materiální podpoře svého zetě. K uvedenému bylo třeba posoudit žalobkyni předložené důkazy, zejména prohlášení dcery a jejího manžela, případně provést i další důkazy, např. výsledky těchto osob, které by mohly pomoci objasnit stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Teprve na základě takto provedených zjištění by bylo možné provést celkové vyhodnocení tvrzeného vztahu žalobkyně a posouzení, zda naplňuje či nenaplňuje materiálně znaky vyživované osoby dle § 15a odst. 3 písm. a) bodu 2. zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění. Z uvedených důvodů soud rozhodnutí žalované zrušil.
21. Žalobkyně dále brojila proti posouzení dopadu napadeného rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života.
22. Zde se lze ztotožnit se žalovanou v tom smyslu, že nebylo povinností ministerstva přiměřenost svého rozhodnutí podrobněji odůvodňovat. Zákonodárce v zákoně o pobytu cizinců jasně stanovil, ve kterých případech je třeba zkoumat přiměřenost rozhodnutí vydávaných správními orgány na úseku pobytu cizinců (srov. např. § 37 odst. 2, § 56 odst. 2, § 75 odst. 2, § 77 odst. 2 zákona o pobytu cizinců aj.). Ve vztahu k zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu tak učinil v § 87e odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Pouze v těchto případech jsou pak zohledňována kritéria stanovená v § 174a zákona o pobytu cizinců (srov. dikci „při posuzování přiměřenosti“).
23. To pochopitelně neznamená, že v jiných případech, kdy není žádosti o povolení k přechodnému pobytu vyhověno, ministerstvo zkoumat přiměřenost nemá vůbec (viz však § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném od 15. 8. 2017, které se však na nyní projednávanou věc nevztahuje). Přiměřenost (proporcionalita) je základní zásadou činnosti správních orgánů, ústavněprávním pravidlem. Pokud se však v případě rozhodování ve věcech pobytu cizinců jedná o případ, kdy ministerstvo či žalovaná nemají zákonem o pobytu cizinců výslovnou povinnost zkoumat přiměřenost svého rozhodování, bylo by potřeba, aby „nepřiměřenost“ rozhodnutí dosahovala takové úrovně, že by byla v rozporu s uvedenou ústavní zásadou, která se projevuje ve správním řízení rovněž jako

základní zásada činnosti správních orgánů. Jinými slovy taková „nepřiměřenost“ by musela dosahovat vysoké intenzity.

24. Žalobkyně v doplnění odvolání poukazovala na to, že její dcera nabyla české občanství, pročez žalobkyně již nemůže žádat o dlouhodobý pobyt dle § 42a odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Pokud ji správní orgány neposoudí ani jako rodinného příslušníka občana Evropské unie, nemá možnost legálně žít se svou dcerou, a to navzdory svému věku a špatnému zdravotnímu stavu. Žalovaná v napadeném rozhodnutí pouze uvedla, že zákon v uvedené věci posouzení dopadu do soukromého a rodinného života nepřikazuje a žalobkyně může požádat o jiné pobytové oprávnění, aniž by jakkoliv konkrétně reagovala na uvedenou odvolací námitku. V tomto rozsahu je tak napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

VI. Závěr a náklady řízení

25. Z výše uvedených důvodů soud shledal rozhodnutí žalované nezákonným. Proto jej zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1, 4 s. ř. s.). V něm bude žalovaná vázána právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.), zejména bude povinna důkladněji posoudit, zda je žalobkyně vyživována občanem Evropské unie (zetem a/nebo dcerou).
26. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
27. Žalobkyně dosáhla v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalované. Odměna advokátky žalobkyně a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 s. ř. s. a vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). V daném případě se jednalo o tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba, vyjádření ze dne 22. 2. 2018) a tři režijní paušály, ve výši 3 x 3 100 Kč a 3 x 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), § 13 odst. 3 advokátního tarifu], tedy celkem 10 200 Kč. V této výši soud žalobkyni vůči žalované náhradu nákladů přiznal. K jejímu zaplacení přitom určil přiměřenou lhůtu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 14. března 2018

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu

